

Narod na črni listi

Bil sem pred dilemo, ali je na sramotno in sramotljivo pisanje B. Turka vredno odgovoriti ali ne. Odgovorjam iz dveh razlogov: da javnost opozorim na sovrážni govor, ki si ga je na moj račun že v drugo privoščil univerzitetni profesor in član Zbora za republiko, in da se oglasim na že nekajkrat izrečeno in objavljano trditev, da je bil moj pokojni oče, partizanski poveljnik in povojni publicist, Lado Ambrožič - Novljan, udeležen pri napadu 1. bataljona Gubčeve brigade na Logotetijski grad na Dobu na Dolenjskem, kamor se je zabarikadirali vod italijanskih črnosrajčnikov, skupaj z grofom in družino Mavsarjevih. Dejstva so znana, nekatere okoliščine pa so drugačne, kot piše Ivo Žajdela; grad je napadel 1. bataljon, v vojaškem pogledu povsem samostojno, poveljnik brigade Novljan pa se je takrat s svojim štabom pradrževal pri Mokronogu. Seveda Žajdela, na katerega se v svojem sramotilnem spisu naslanja Turk, svojih dognanj ni objavil še v času, ko je bil Novljan živ in bi ga lahko soočil s pričevalci cele zgodbe. Je pa, kot se spomnim, v začetku 90. let v Delu objavil, da je bil Novljan udeležen pri poboji domobrancev spomladi in poleti 1945; resnica pa je, da je bil moj oče tedaj na zdravljenju v

Beogradu; Žajdela se za omenjeno laž ni ne opravičil niti je ni demantiral.

»Naša polpretekla zgodovina si vsekakor zasluži, da jo obravnavamo z vseh zornih kotov, nikakor pa ne s potvarjanjem in z izkrivljanjem resnice; del politike hoče nekatere stvari izkoristiti in takratno dogajanje prikazati tako, kot da so bili partizanski borci sami zločinci. Danes, z varne razdalje, pozabljajo, da je bila vojna, ko je bilo treba med drugim preprečevati izdajstva, ki so bila smrtna nevarnost za enote. Gotovo so se pri tem dogajale tudi nepravilnosti in grde stvari; kje se pa niso! Kaj pa je vojna drugega kot grda stvar; in niso se je izmislili partizanski borci«, je ob medijskih napadih po osamosvojitvi zapisal Novljan. – Dodajam, da je druga vojna na Slovenskem zahtevala skoraj 100 tisoč življenj, večino na strani NOB. Kdo se bo poglobil v odstiranje vseh teh usod?

In še beseda o Turkovem pamfletu. »Ambrožič je hodil po hodniku TVS kot rimski cesar.« V redu, končno, ker nenehno poslušam, kako neopazen sem. Turk me je pri tem napadel, zakaj ne reagiram na neko njegovo pritožbo programskemu vodstvu. Ni se zdelo logično, da je stvar poskušal reševati na hodniku, povrh vsega pa je očitno pozabil, da se je pred časom v Reporterju spraševal, kako je Lado Ambrožič lahko Varuh pravic gledalcev in poslušalcev, ko pa je sin serijskega morilca. To sem mu tudi rekel. In Turk seveda spet interpretira, kot mu ustreza: Ambrožič mlajši se oklepa krvave oblasti, ki mu jo je priboril njegov oče. Kdo se tu obnaša kot oblastnik, Ambrožič ali Turk? Kdo zmerja po dolgem in počez? S kakšno pravico lahko nekoga ožigosa za serijskega morilca? To je šolski primer sovražnega govora, ki bi moral dobiti svoj epilog na sodišču. A sodišča, kot kaže moja izkušnja, ne sodijo v razumnem roku in največkrat ne sodijo v korist oškodovancu.

Prvi predsednik slovenske

ga parlamenta France Bučar je v svojem nastopnem govoru leta 1990 izjavil, da je državljanska vojna v Sloveniji naposled končana. Z vsem spoštovanjem do pokojnega profesorja in misleca pripominjam, da se je zmotil. Turki in njihovi somišljeniki jo že vsa ta leta netijo in spodbujajo. Iz zgodovine vemo: najprej je bila beseda ...

Lado Ambrožič, Ljubljana

Pa bo pomlad prišla

Naključje, ali bolje rečeno božja volja, je hotela, da svoje pisanje knjige zaključujem 27. aprila 2016. To je dan, ko slovenska levica praznuje tako imenovani dan upora proti okupatorju in 70 let od ustanovitve OF. Pa sem svoje delo malo prekinita, si vzela čas, da pogledam ponovitev proslave, ki jo je prejšnji večer pripravila RTV Slovenija. Kakšno razočaranje!!! Le s težavo sem zdržala pred televizorjem. Ves čas ob gledanju sem se spraševala, ali je mogoče, da naša nacionalna RTV-hiša, ki jo vsi finančno podpiramo, predvaja takšno skrupulacijo. Cirkus! Kot da predvaja dogajanje v gladiatorski areni. Le nekaj ubranih pesmi med oddajo me je malo pomirilo, prekinilo to opičje poskakanje na ekranu.

Ko sem ponovno sedla k pisanju oziroma zaključevanju knjige, sem se odločila, da bom zaključek zapisala nekoliko drugače, kot sem prvotno namerala. K temu sta me spodbudili oddaja na Nova24TV in oddaja na Radiu Ognjišče, kjer so pošteni zgodovinarji govorili resnico. Resnico o NOB, o OF, o komunistih in njihovi revoluciji, resnico o partizanih, resnico, ki sem jo tudi sama doživela v svojem otroštvu, posebno pozneje v skupnem življenju s svojim možem, kot žrtvijo partizanskega nasilja in političnega zapornika.

Zato naj bo zaključek moje knjige tudi apel vsem, ki bodo knjigo brali, k odkrivanju in spoznavanju resnice. Danes to ni več tako težko, saj imamo že veliko napisanega o tem.